

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marțea, Joi și Sâmbata.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru marabile pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47

Orepondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30
Epistole nefranțate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr. — de două ori 12 cr. — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 80 cr. pentru fiecare publicație.

Sibiu, 28 Novembre.

Este mare bucurie în Israel. Și ea este mare, căci un patriotic act s'a săvârșit în zilele acestea, act patriotic, care pune în vibrațiune coardele delicate ale inimilor străbătute de patriotismul modern și produc acordul plăcut al țiaristiceii ungurești.

Când ne-am pune pe terenul biblic, am face o propunere pressei ungurești tot în sens biblic, și i-am pune în gură cuvintele: tăiați vițelul cel gras, puneți inel în degetul fătului modern al patriotismului pressei ungurești — „magyarosítás” — ului, căci el periclitat era, și fu măntuit, perdut era prin bibliotecă îndesuită cu cărți antipatriotice, și acumă fu scos la iveală. Sunați deci din timpine și cimpoaie, căci e mare bucuria în Israel.

Și ea e bucurie familiară isvorită din afecțiune de rassă. În lupta pentru existența de rassă, cea maghiară stă față în față cu cea românească — și astăzi se dăce a fi învins rassa maghiară. Urmarea e manifestarea ce nu se mai poate înăduși; cu alte cuvinte, bucurie în castele ungurești, și plângere și tînguire în cele românești.

Așa ne prezintă diarele din Cluș și situațiunea. Prin ordin ministerial s'a disolvat societatea „Julia.” Diarele din Cluș fac capital politic din acest act al ministrului de interne, și se miră de cele românești, că ele n'au făcut ciorobor din această întâmplare. Cu diarele ungurești pe limba lor vorbind: *A román sajtó nem csap akkorá larmát az egyet feloszlatásából, mint a mekkorát vární lehetett.*

Pe românește: presa română putea face cauză celebră din disolvarea acestei societăți de cultură a junimei române din Cluș, ea însă spre desamăgirea pressei ungurești s'a mărginit la constatarea faptului comentat dela sine și prin sine.

Lucrul se esplică ușor. Românii știu că astăzi în Ungaria multe sunt posibile. Au fost posibilă cercarea mării cu degetul, pentru ce se nu fie permisă încă o floare în pălărie. Dacă s'a introdus *ex lege* limba maghiară în scoalele populare, nu este oare urmare logică împedecarea înaintării în cultură și la institutele superioare.

Sincer vorbind pre noi nu ne-a surprins suspendarea profesorului Dr. Szilasy și sistarea pe un timp oare-care a catedrei pentru limba și literatura română la universitatea din Cluș, nu ne surprinde de loc disolvarea societății Julia, precum nu ne va mai surprinde de loc sistarea activității societății „Petru Maior” din Budapesta.

Lucrurile se fac după răvaș. Crestătura de crestătura răvașul se apropie cătră sfârșit și oamenii în beție nu prea cumpănesc lucrurile.

Spre dovadă servească următoarele.

Avem înaintea noastră diarele din Cluș. „Magyar Polgár” este cel mai de trecere între ele, căci numai eri am cetit un placat de trei metri cadrați pe care sta scris, că acest țiar este cel mai mare în părțile ardelen. Mai are apoi și avantajul că este guvernamental. Acest țiaru în numărul de ađi ne prezintă detaliat registrul păcatelor comise de societatea Julia.

1. „Înainte de toate ea (Julia), s'a aședat la loc sigur, ca să poată lucra în libertate, fără a fi genată.

2. „Și a dat silința să adune pre lângă sine întreagă românimea de încredere din cetatea Clușului, a făcut membrii ordinari pre elevii dela industrii, și sodali, și s'a silit să formeze lume românească în Cluș. A fost deci greșeală aceasta, și ea a fost greșeală pentru că adunând la sine pre industrieii românii, nu voiau să primească în sinul lor pre junii maghiari dela universitate, cari se insinuau a fi priimiți de membri.

Și-au ales oficiali cu păreri și convingeri politice, din cari nu au isvorit spiritul de pace frățesc.

4. Activitatea ei? Visuri naționale și earăși visuri naționale.

Este justificată pre deplin indignațiunea diarelor din Cluș.

Este justificată această indignațiune caci este adevărată impertinența dela românii din Cluș nisunința lor de a se desvolta în direcțiune națională, de a desvolta și susține simțul național în meserieii din Cluș, cultivându-se în limba și literatura română.

Impertinența celor dela Julia și ajunge culmea când ei prin separatismul lor național românesc închid calea tinerilor unguri de a se desvolta și ei în direcțiune națională română. Acești tineri ard de dorul de a studia limba și literatura română, sau însinuat de membri la societatea „Julia” și românii în șovinismul lor orb au închis calea spre perfecțiune filor seminției lui Arpad. Și guvernul în iubirea sa de adevăr a făcut faptă creștinească, când a disolvat această instituțiune periculoasă intereselor națiunei române.

Responsabilitatea nu cade cu vehementă asupra tinerilor. Ei ca oameni tineri au putut greși, și sunt de scusat. Nu se poate scusa însă ținuta profesorului Szilasy. El a fost trimis la Cluș ca agent

al guvernului în această direcțiune — „*e tárgyban bizalmi férfi volt.*”

A fost impertinență din partea profesorului Szilasy a crede, că chemarea sa este știința și cultura. El ca agent avea altă chemare, și dacă este suspendat acuma, aceea are să o însușiască credinței sale, că era chemat a se ocupa cu știința și cultura.

Sub aceste priviri indignațiunea pressei maghiare este justificată.

Nu este însă justificată ținuta pressei române care n'a făcut destulă larmă din această cauză, nu este justificată credința românilor din Cluș, că ei trebuie să se perfecționeze ca români și nu se va erta în vecii vecilor cutezanța românilor dela presă, cari dau la iveală marimozitatea diarelor ungurești paralel cu punibilul șovinism al academistilor români din Cluș.

Revista politică.

În parlamentul Ungariei s'a terminat dezbaterrea generală asupra bugetului, și s'a pus la ordinea țilei dezbaterrea specială.

Am publicat în numărul trecut cuvîntarea domnului Babeș și publicul cetitoriu s'a putut convinge despre moderațiunea observată de domnul Babeș, moderațiune fenomenală între agitatele împregiurări de astăzi.

Am fost surprinși vedînd că spre a combate — nu pre dl Babeș, ci — adevărul, și-a redicat cuvîntul — nu seful guvernului deprins bine în polemică, ci — un român copt, fostul vice-comite al Timișului, dl Atanasie Rác.

Sacul spart și-a aflat petecul. Acum spărtura e cărpită. Dl Babeș și cu el întreagă suflarea românească se nu mai cuteze a țice, că românii ar fi tractați rău în patria noastră și că ar fi espuși vecselor de maghiarisare.

Se cade dar să tăcem și noi față de rectificările dlui Rác, și din pură deferență cătră dsa se cade să ignorăm în acest moment adevărul: că în patria noastră se lucră la maghiarisare nu numai cu zel, ci și cu oare care rezultat bună oară cum este acela, pre care ni-l prezentă chiar stimabila individualitate a dsale.

În România s'a estemporisat o crisă ministerială. După constituirea biroului în corpurile legiuitoare domnul Brătianu a depus dimisia guvernului în mâinile regelui. Acesta consultând pre presiidenții corpurilor legiuitoare n'a primit dimisia. Cu aceasta s'a terminat întreagă afacerea.

FOIȚA.

Clara sau Tapiseria.

De Féval.

(Traducere de D. P.)

(Urmare.)

— Aci e răul! suspină Langel.
— Dar sunt liniștit: Vaunois e la corp; mătușa noastră Olivia, care ar vorbi dacă ar ști, nu știe nimic, și cât pentru dta...
— E pe la mijloc o tușă, Olivia? țise cavalerul care puse de odată capăt plimbării sale.
— Dta urmă Raymond, imi vei da cuvîntul dta de gentilom...
— Măritată e? întrebă D. de Langel,
— Ce, nu m'ai auzit? e vorba de doamna de Jaucourt.
— Vorbesc de tușa Olivia.
— Nu, e uemăritată.
— Tîneră?
— Patru-deci de ani, sau așa ceva.
— Bogată?
— Vre-o dece mii livre venit.
— Locuește castelul lui Geronte?... vreu să țic casa doamnei de Jaucourt.

— Eată destule întrebări de pomană! țise Raymond cu un început de nerăbdare.

— Scumpul meu domn, țise cavalerul luând un scaun pe care-l apropia de tot de acela al tînerului, te voi face să cetești în inima mea. Ori și ce ai crede, istoria de eri era o curată închipuire. Raymond făcu un semn de neîncredere.

— Vorbesc foarte serios: n'am vățut de când sînt pe D. de Vaunois. O infernală întâmplare a putut numai să-mi facă a da peste adevăr. Acum me găsesc între dta, care me ameninți de a me omori... ești foarte capabil de a o face, o știu... și între D. de Jaucourt, ale cărui intențiuni au cu ale dta o deplorabilă analogie. Ce e de făcut?

— Sunt două mijloace a părăsi Parisul, sen de nu....

Raymond întinse mîna spre săbii.

— Scumpul meu domn, reluă cavalerul, astea nu se chiamă mijloace. Cea ce caut, e tocmai mijlocul de a evita aceste două estremități tot atât de deplorabile. Dacă vrei să-mi dai ajutorul dta, lucrul poate că nu este cu totul cu neputință.

— De ce e vorba? întrebă Raymond.

Cavalerul își apropie de nou scaunul, luă un aer misterios, și vorbi câte-va minute încetinel. Tînerul căpitan primi conclusiunea lui cu un hohot de ris nestîpănit. D. de Langel rămase zăpăcit.

— Așa dar, nu voiești a-mi da ajutor? țise el.

— Din potrivă! strigă Raymond, primesc din toată inima. Sunt gata să te conduc până la locuința generalului. Me mai oter încă să-ți servesc de ambasador pe lângă iubita dta, de a fi martor la căsătorie, tot ce vei voi!

Și risul tînerului oficer ajunse la culme.

O jumătate oară în urmă, cavalerul se anuncio la D. de Jaucourt.

Nu vom povesti amănuntele scenei ce avu loc între cei doi adversari. Cavalerul se umili; poate că n'ar fi făcut aceasta cu scopul de a evita o întâlnire d onoare, dar un mare plan rodia în creării sei.

— Domnule Marquis, țise el când fii să plece, acest mister se va esplică, sper, spre comuna noastră satisfacțiune. Îți cer un termen de cinci-spredece țile; de nu voi reuși, va fi timp să me tacești de nebun sau lașiu. Cel puțin, în nici un cas, nu me vei pută acusa de a nu-ți fi dat tot respectul ce ție se datorește.

În sara aceea, Raymond cu D. de Langel plecară cu posta spre Normandia.

După ce părăsise, în sara trecută, saloanele prințului de Leon, D. de Jaucourt scrisese soției sale o lungă scrisoare. Dreapta mînie de care era cuprins nu-l pută face a trece preste marginile obicinuitei sale curtoasii; dar în fine se esplică. După ce a dat sama de afrontul recent și public care,

Întrarea domnului Maiorescu și Carp în ministeriu de astădată a rămas numai faimă, și noi tot ca faimă înregistrăm până la primirea altor știri mai positive.

Românii și Universitatea fundului regiu.

(Urmare.)

Majoritatea sâsască în fie-care an încerca împlinirea năsuinței sale.

Astfel ea și în ședința din 17 Ian. 1882 a conchis înaintarea unei reprezentațiuni spre acest scop la ministrul de interne.

Contra acestui conchis minoritatea deputaților români au insinuat următorul vot separat:

Onorab. Universitate! Contra conchisului majorității, adus în ședința din 17 Ianuarie a. e. asupra raportului deputațiunii, înaintez următorul

Vot separat:

În ședința din 7 Decembrie 1881 Universitatea a hotărât esmiterea unei deputațiuni la Pesta și a ales din sinul său de membri ai acestei deputațiuni pre dnii Budaker și Arz, ambii deputați la Universitate, și în ședința de atunci a adunării generale s'a hotărât și satorit și textul reprezentațiuni, pre care numiții deputați au să o predee în Pesta exelenței sale dlui ministru.

Din reportul, ce se află înaintea noastră însă se vede, că ambii deputați esmiși în loc să fi predat reprezentațiunea de mai sus, hotărâtă de Universitate și imanuată lor spre a o înainta dlui ministru, au predat Exelenței Sale dlui ministru un alt memorandum, de tot necunoscut și nehotărât de Universitate.

Din răspunsul primit de membrul deputațiunii la întrebarea ce am adresat-o dlor deputați în ședința din 16 Ianuarie 1882 se vede, că memorandumul din chestiune a fost deja atunci conceput în Sibiu. Cu toate că acest memorandum s'a retăcut Universității, acela totuși s'a submis în locul reprezentațiuni hotărâte de Universitate și fu predat dlui ministru din partea ambilor deputați.

Această procedură apare de ilioală și memorandumul de contrar legii și statutelor de oare-ce nu s'a propus, nu s'a pertractat, nici nu s'a hotărât de Universitate.

Prin aceasta însă ni s'a detras ocașiunea și dreptul, ce ne compete după lege, de a ne pronuncia asupra cuprinsului acelui memorandum apocrif și a informa pre dl ministru despre adevărata stare a lucrului pre cum și a arăta, că acest memorandum conține neadevăruri și întortocări spre paguga proprietarilor acestei averi.

Această cale furișă, preferită tractării și regulamentului legal este foarte supărător, pentru că prin aceasta s'a dus în eroare atât Universitatea, cât mai cu samă și dl ministru de culte — ceea ce se vede din enunțațiunea sa — spre marea daună a locuitorimei îndreptățite la proprietate.

Căci, dacă guvernul statului chiar n'ar avea nici un interes la dreptul de recurs, garantat legalmente, și la decisiunile ei proprii asupra nedreptelor conchise ale majorității, totuși acest drept de recurs nui iertat să se jertfească pentru scutirea dreptului de proprietate a trei sute de mii de cetățeni, îndreptățiti la proprietate și încă în favorul unui membru mijlociu între popor și guvern, a oficiolatului de administrațiune numit Universitatea sâsască.

Apoi și pentru că din memorandumul indigitat din nou se ivesc primeșdioasele tendențe, de a brutalisa pre proprietari, de a eschide trei pătrare dela proprietatea lor și a usurpa și a transmuta pre adunarea Universității dreptul de proprietate a locuitorimei fostului fund regesc.

Din aceste motive dară raportul acestei deputațiuni nu se poate lua la cunoștință cu mulțămită ci numai cu durere. Sibiu în 26 Ianuarie 1882.

Dr. Păcurar m. p., deput. orașului Sebeș, *Laurian Barcian* m. p., deput. Universit. al scaunului Oreștia. *Ioan Piso* m. p., deput. scaunului Sebeș.

La noua pertractare a acelui statut în ședința din 24 Ianuarie 1882, deputatul Dr. Stefan Păcurariu a insinuat contra hotăririlor majorității următorul vot separat.

On. Universitate! Contra hotăririi majorității, referitoare la §. 13 al statului de organizațiune am fusinuat și prezentez următorul:

Vot separat.

Fiind că în discursul meu am arătat deja cât de contrare legii și scopului, și cât de stricăcioase sunt năsuințele majorității adunării generale, și fiind că am espus în scris și motivele pentru susținerea testului de până acum al §. 13 precum și necesara lui întregire prin o alineă a treia, acuma provocându-me la aceste motive me voiu restrânge numai la espunerea următoarei stări de drept și obiective a lucrului:

Această stare obiectivă și de drept se cuprinde pre scurt în următoarele două întrebări:

1. Ce este Universitatea sâsască?
2. Cine este proprietariul acestei averi a fostului fund regiu? și
3. Ce fel de avere este aceasta și ce pozițiune, ocupă ea în dezvoltarea istorică și în fața dispozițiunilor art. de lege XII din 1876?

În sensul legilor transilvane Universitatea sâsască și înainte și după anul 1848 a fost un „oficiolat“. (Bechörde).

Acest oficiolat dela sustarea sa și până astăzi în toate perioadele istorice n'a perdut calitatea sa de oficiolat, și nici n'a putut-o perde fără a înceta cu totul.

Deosebirea între Universitatea sâsască înainte de anul epocal 1848 și între Universitatea după acest an, precum și înainte de art. de lege XII din 1876 și acum după acest art. de lege, consiste numai întrun cerc de activitate mai larg sau mai restrâns al acestui oficiolat.

În timpurile trecute acest oficiolat a fost investit cu atributele legiferării statutare, ale puterii judiciare și cu ale administrațiunii.

Împlinirea acestor detorințe era împreună cu spese, cari în deosebite timpuri se scoteau în deosebite moduri dela locuitorii fundului regesc și mai cu samă dela nesasi, la cari spese se mai adăugau și venitele bunurilor așa numite dominali.

Schimbările ce s'au întemplat mai cu samă dela anul 1848 încoace în administrațiune și în constituțiunea țerei, a trebuit să atingă și sfera de activitate mai sus amintită a a Universității, carea pre rând a trebuit să cedeze statului drepturile ei de stat (Hoheitsrechte).

Întăiu a trebuit Universitatea să resigne la legiferarea statutară, apoi a urmat puterea judicială și în fine, după disolvarea fundului regiu, administrațiunea politică.

Încetând aceste funcțiuni ale Universității a încetat și lipsa de spese pentru acelea și averea amintită din acel timp încoace, deși în fie-care an se dedeau 80—90,000 fl, pre sama institutelor de scoale sâsesci evanghelice, totuș a crescut la aproape două milioane.

Istoria patriei noastre demustră în mod neresturnat și cuprinsul clar al legii positive, §. 6 art. de lege XII din 1876 spune apriat, că proprietariul acestei averi nu este Universitatea sâsască, ci că locuitorii fostului fond regesc sunt proprietarii acestei averi.

Această faptă legală a trebuit, deși indirect, să-l admită chiar și raportul majorității.

Cu toate acestea majoritatea se nisuește acuma a detrage locuitorilor dreptul de proprietate și a investi cu el adunarea generală a Universității.

Este o clară falsificare a stării de drept, a țice, că Universitatea este proprietara averii și că prin urmare nici locuitorii îndreptățiti la proprietate, nici reprezentanții lor, cari se află în minoritate, n'ar avea dreptul de a recurge contra conchiselor nedrepte și chiar contrare legilor a partidei, carea din întemplare formează majoritatea în adunarea generală a Universității, și că nici guvernului statului nu i-ar compete dreptul de a decide asupra acestor recurse.

Însă pre cum am arătat deja nu numai dezvoltarea istoriei este contra acestei ficțiuni periculoase a majorității, că adevă Universitatea și nu locuitorimea ar fi proprietara acestei averi, ci și toate conceptele de drept se restoarnă cu capul la vale prin astfel de teorie neauđită.

Pre cum se știe subiectele averii pot fi numai persoane și anume: persoane fizice sau juridice, adevă numai persoane pot avea capacitatea de a avea și de a posedea proprietate.

Așa numita Universitate sâsască însă nu este nici un fel de persoană, nici fizică, nici juridică, ci ea este un „oficiolat“, și după clarul sunet al § 3 art. de lege XII din 1876, ea este de present „un oficiolat esclusiv cultural“.

„Oficiolate“ însă nu sunt persoane și nici subiecte de avere. Prin urmare așa numita Universitate sâsască nu poate fi proprietara acestei averi.

Din conceptul „oficiolat“ însă urmează încă, că Universitatea sâsască nu este parlament, deci nici nui compet drepturile parlamentare.

Universitatea sâsască nu este dară nimic alte cele, decât factica espresiune a administrațiunii constituționale a averii fostului fund regesc; adevă oficiul administrativ, ce stă ca membru mijlociu între popor și între guvernul țării este așa numita Universitate sâsască, carea ca atare nu este nici persoană, nici parlament, deci nici nui compet nici drepturi de persoane, nici de parlament, ci poate avea numai acelea drepturi, ce în genere compet „oficiolatelor“.

Contra conchiselor și rezoluțiunilor oficiolatelor pot recurge nu numai părțile, ci ele pretutindinea au și un curs mai lung sau mai scurt de instanțe.

Nu înțeleg de ce se se facă dară chiar aici escepțiune după ce amintitul drept de recurs §. 13 și dreptul de decidera a guvernului statului nu se arată nicăiri așa de lipsă ca chiar în acest cas; căci prin aplicarea legii electorale dietale la alegerea deputaților la adunarea generală aproape doue terțialități a comproprietarilor averii sunt eschiși dela cuvenita influință asupra administrațiunii și a dispozițiunii averii lor.

Rasa genetică sâsască de confesiunea augsburgică, carea formează numai o terțialitate a comproprietarilor, este din 21 de voturi ai adunării generale de present reprezentată prin 17—18 deputați.

Această pozițiune de putere nenaturală seduce majoritatea sâsască a usurpa averea a 300,000 de comproprietari și cetățeni, a înăduși minoritatea cei reprezintă în adunarea generală și a detrage guvernului țării toată influința, și a zădărnici puterea statului atât în cât și asupra Universității însăși, când ea vrea să întrevină spre scutirea comproprietarilor și cetățenilor brătalisati.

Din aceste motive, precum și considerând, că majoritatea în reprezentațiunea ei din 21 Octombrie 1877 a țis însăși, că „chiestiunile principale, despre care este vorba la lucrarea proiectelor, este dreptul de proprietate și esigentele sale naturale și de drept, este dreptul de a dispune asupra dreptului de proprietate și al administra“, me rog cu toată cuviința:

lovindu-l la inimă, îi desfăcuie din nou rana, el revenia asupra trecutului. Este de trebuință a pune sub ochii cetitorului finitul scrisorei lui.

„Nu aveam trebuință, țicea el, vorbind de istoria cavalerului de Lange-Coudras, nu aveam trebuință de aceasta insultătoare confirmațiune. Părăsind Ravelle, știam că un strein dormise într'nul; me asigurasesm despre acesta chiar cu ochii mei, me vei înțelege:

„Unul din strămoșii mei, sânt acum două secole, pus din nefericirea lui într'o pozițiune întocmai ca a mea, soțul unei femei tinere și frumoase, gelos ca ori-ce om ce se simte într'o vârstă când nu mai poate place, avu bănuielei, și i dete prin gând, pentru a se lumina, un curios espedient. Sub patul femeii sale, puse să se construiască din scânduri o uscioară mobilă, comunicând cu niște scripete ascunse în grosimea zidului; pe aceste scripete se înfășurau niste fringhii ce susțineau un covor cusut suspendat în podul casei, deasupra unei crăpături practice în tavan. Era de ajuns ca o greutate oare care să apese pe pat pentru a se rumpe echilibrul; tapiseria din pod deschindea atunci fără șgomot și înlocuia pe cea obicnuită a apartamentului.

„In timp de luni și poate și de ani, moșul meu putu crede că se nelinisti-se în zadar, dar într'o di-

minează tapiseria cădută îi descoperi nenorocirea; el fu omorit în luptă singulară de omul care-l ultragiase.

Eu me întorceam cu teama numai, dar fără bănuială, căci încrederea mea în domniata era mare, Doamnă.

Tapiseria cădută nu-mi descoperi decât șederea unui strein într'o cameră ce nu era a dtale; țăgăduelile dtale mi dete certitudinea nenorocirii mele!

„Îmi rămănea a cunoaște numele acestui om, întemplarea m'a pus pe urma lui; mâne me voiu bate. Dea Dđeu ca să am soartea moșului meu!“

Se poate ghici mahnirea în care cetirea acestei scrisori lăeă pe doamna de Jaucourt. Repede plecare a soțului său după o atât de lungă lipsă, scrisorile lui rare și reci îi dase oare cari temeri, dar tot se mai îndoia.

Acum ori ce speranță peria, cele mai mari temeri ale sale erau întrecute. Plânse toată țiva în tăcere și refușă de a răspunde la întrebările domnișoarei d'Audetot, a cărei arđetoare curiositate se încercă în zadar a surprinde secretul lacrimilor ei.

Vedând că nu isbutește, spre seară, Olivia se retrase; Clara, rămasă singură, cădu într'un fel de abatere dureroasă: noaptea o găsi jumătate culcată pe un fotoliu, într'același salon în care am vedut-o

la începutul acestei istorii. Sfârșită de oboseală, nu mai cugeta. Dacă câte-va lacrimi mai veniau din când în când între pleupele sale, acesta era print'un fel de simțemint vag, instinctul unei mari suferințe ce dormitează.

Cătră nouă oare, ușa salonului se deschise încet fără ca ea să bage de seamă: Raymond păru pe prag.

Aceste trei luni petrecute în indoeli continue schimbaseră foarte mult pe ténăra femeie; obrazii sei erau trași, strălucirea feței sale făcuse loc unei palidități mare și bolnăvicioase.

Raymond o contemplă cât va timp în tăcere, trăsurile sale arătau căința cea mai sinceră și cea mai profundă.

— Claro! murmură el în fine.

Marquisa la aceasta voce, ridică ochii și dete un țipet.

Intr'același moment, un șgomot de pași se auđi în anticameră.

— Știu total, țise Raymond cu repeđiciune! Ți-am făcut mult rău, Claro! Marquisul te crede culpabilă, de va voi Dđeu, îl vom desinșela.

— Nenorocitul! strigă Clara, a cărei indignațiune înăbușă vocea, nu mi-ai făcut pană acum destul rău!

Raymond puse un deget pe buze.

(Va urma.)

Înaltul ministeriu binevoioscă a respinge schimbările în statutul de organizațiune prezentate și a dispune susceperia aliniei a treia propusă de mine la §. 13.

Sibiu în 29 Ianuarie 1882.

*Dr. Ștefan Păcurar m. p.,
deputatul orașului Sebeș.*

Pentru caracterizarea concluderilor majorității publice următorul vot separat.

On. Universitate! În ședința din 27 Ianuarie 1882, în care s'a hotărât a dona presbiteriului evanghelic realitățile din comuna Tâlmăciu, cari formează averea celor șapte județe, am insinuat vot separat contra acestui concluder al majorității, și îl motivez astfel:

Vot separat.

Majoritatea a hotărât a dona aceste realități numitului presbiteriu pre sama scoalei săsești-evangelice fără a fi eruat măcar prețul acestor realități.

Majoritatea dară în ședința ei de mai sus a dispus despre un obiect, a cărui preț și valoare nici n'a cunoscut-o.

Un astfel de concluder însă este de tot greșit și nemotivat, pentru că averea șeptelor județe nu se poate chiar așa prăda, fără măcar a ști că ce sumă de preț s'a detras acestei averi și s'a dat presbiteriului evanghelic.

Dacă prin acest concluder s'a detras șeptelor județe o avere de 60000 fl. sau 20000 fl. sau chiar și mai mare? Aceasta nu o știe nime, nici adunarea generală a Universității, nici înaltul ministru.

Această procedură a majorității apare cu atât mai suspectă, cu cât toate celelalte cereri pentru ajutoare ale scoalelor nesăsești evanghelice s'au respins pentru lipsa de mijloace și pentru că puterea averilor este neajunsă.

Însă abstragând dela aceste, considerând scopul însuși, concluderul nu este corect, pentru că realitățile amintite de loc nu sunt potrivite pentru o școală sătească a unei comune mici.

Din contră aceste zidiri foarte mari, curtea imensă și grădina, se potrivesc mai mult pentru dislocarea unui escadron de cavalerie sau a unui parte de artilerie, însă nu pentru o școală sătească.

Me rog deci:

Înaltul ministeriu binevoioscă a nu aproba concluderul majorității de mai sus.

Sibiu în 30 Ianuarie 1882.

*Dr. Ștefan Păcurar m. p.,
deputatul orașului Sebeș.*

Prin deciziunea din 10 Iulie 1882 Nr. 37,822 din 1882 ministrul de interne Tisza a acceptat votul separat și n'a aprobat acel concluder al majorității, între altele, și din motivul următoriu:

„Concluderul însă, prin care s'a enunțat, ca zidirea curială din Tâlmăciu dimpreună cu curtea și grădina țenetoare de ea, și care formează o parte constituitoare a averilor șeptelor județe, să se cedeze gratuit în posesiunea comunei bisericesci evanghelice de acolo, în conțelegere cu dl ministru de culte și instrucțiune, observ spre știre și acomodare, că abstragând dela aceea, că nici în princip nu află corect ca corporațiuni cu caracter public, cari administă avere comună, să facă din aceea fundațiuni sau să doneze spre scopuri confesionale; însă concluderul subversant, pre care prin aceasta l' nimicesc nu-l pot aproba mai cu samă pentru că donându-se comunii bisericesci evanghelice din Tâlmăciu casa și grădina, cari după raportul comitelui săsesc reprezintă un preț de cel puțin 20,000 fl. nu numai capitalul fundamental suferă o știrbire însemnată, ci s'ar comite o nedreptate și față de alții de altă confesiune.”

(Va urma.)

Correspondență particulare

ale „Telegrafului Român.”

Brețcu, 25 Novembre 1884. Prea Onorate Domnule Redactor! Dl. corespondent promite în corespondența sa din Nr. 136 a fi obiectiv în descriere, cum a decurs alegerea de deputat dietal în Brețcu, totuși cuprinde și subiectivități, cari trebuiesc rectificate cu atât mai vârtos, căci se estinde și asupra unor fapte implinite cu mult mai înainte și se intenționează suspiționarea de persoane prin descrierea neesactă a faptelor atât din trecut cât și din prezent — de aceea Ve rog Prea Onorate Dle Redactor să binevoiți a da loc în coloanele prețuitului jurnal „Telegr. Rom.” următoarei rectificări.

Dl. corespondent ascrie nereușita candidatului guvernamental delului unor advocați din Kezdi-Vásárhely și urei dintre familiile Gábor și Fejér, ceea ce nu e așa; ci cauza adevărată este: încorectitățile cele multe locale, binecunoscute și dlui corespondente, ale unei clice din carea face parte și dsa a năruncat pe alegători în brațele opoziției în speranță de scăpare.

Dl. corespondent însă prin descrierea alegerii voește numai a-și masca dorul seu de a întrefese și suspiționa persoane, cari nu-i vin densusului la socoteală pentru că și acestia conduc poporul, și aci este

buba. Ar voi mai departe să ascrie altora greșelele ce le comite densusul dela 1873 încoace, căci densusul voind a umbla cu doi bani în trei punți s'a cam deochiat.

Dară fiind că aduce înainte alegerea din 1872 cu 1000 de fl. rămași în urmă numai 500 fl. prin care afirmare se lasă loc la prepus că celelalte 500 fl. s'au instreinat dela destinațiune suspiționându-se tatăl meu și comitetul parochial de atunci despre manipulare neconștiențioasă — cu invoirea tatălui meu voi enara lucrul cum s'a întemplat.

Atunci se făcuse între maghiari două partide egale și românii fiind solidari, (căci dsa încă nu era între densesi,) decideau învingerea. Alegătorii guvernamentali unguri după ce 'și da votul primeau banii promiși, eară românilor li s'a dat cumulativ 1000 de fl. și a fost numai un tact din partea conducătorului de atunci de nu s'a împărțit mîia întregă după cum s'a urmat la unguri ci s'au pus 500 fl. la fondul scolar.

Așa s'a întemplat atunci! D-tale însă Dle corespondent 'ți place a mistifica toate lucrurile, a înegri pe toți, ear de lucrat nu-ți place de loc a lucra pentru alții, ci numai pentru sineți; Dacă nu crezi aceste, ce le spun eu, știi dta bine și ai aflat dela alegătorii de atunci, cari sunt și astăzi în viață cum s'au urmat lucrurile atunci, deși ai forțat destul diferite persoane spre a mărturisi cineva ori cât de mică necorectitate în administrarea acestor bani spre a face capital asupra parochului primar, ai aflat însă spre rușina d-tale, că tatăl meu nici acei 30 fl. ce i-a căpătat espres pentru sine nu i-a luat, ci i-a cedat tot fondului scolar lângă cei 500 fl. — dară... nu vrei să înțelegi.

Provoacă indignațiune afirmareați când susții că Henric Éles a imbiat o mie de fl. președintelui comitetului parochial român dară înzadar. Imbiere a fost dară trebuia să adaugi că sub ce condițiune. Henric Éles a pretins nici mai mult nici mai puțin, decât că le dă românilor mîia de fl. dacă vor fi toți până la unul pe partea sa — o pretensiune imposibilă aceasta când și dta știi că românii au fost împărțiți în trei partide și adică: guvernamentali, opoziționali și pasivisti. — Eară corteșii guvernamentali ni-a spus că spre scopuri de binefacere nici un crucer nu dau.

E trist că a fost așa de divizat poporul, dară fiind duchul neînțelegerei în noi, este demn de scusă, căci fie-care s'a dus unde a simțit ușurarea sa, sau unde a fost așa dicend tras împins.

A fost și solidar când a avut un conducătoriu, ear acum a pătît ca cel cu moașe multe. Au fost siliți să se dea la oare care curent și aceasta nu i o imput de loc, când am vedut că chiar d-ta, ca unul ce ești superior în cultură față cu poporul, nu a fost în stare a resista curentului și a-ți apăra principiul passivității primit în conferența din Sibiu din Maiu a. c., apoi poporul se o poată face aceasta?! Gurile rele, după cum dici d-ta spun, că de aceia 'ți ai fi schimbat principiul politic căci 'ți a indigitat vacanța tracta ului și promisiunea de a se întrepune la Prea Veneratul Consi-toriu spre căștigarea aceluși post și 'ți-ar fi trimis și un *igaz honfui bizonyitvány*.

Ce privește suspiționările de persoane cu cari ești în inimicție continuă — treacă ducase, — dară insinuarea că poporul român a fost prin a cărui ținută s'a decis soarta alegerii între partidele învrăbite maghiare e prea mult din partea unui om ce voește a trece de conducătorul lui, de apărătorul lui. Știi bine de câte partide au fost românii, spre a te convinge cetește Székely Nemzet Nr. 117 din Sângeorgiu, și chiar de ar fi fost toți pe partea guvernului, tot nu ar fi format majoritatea, de oarece majoritatea o formau maghiarii.

Aceasta nu mi-o pot esplica altfelu de cât o denunțiere, căci tare-ți place a denunța pe toți, deși poporul a închis ochii la multe fapte ale d-tale.

Deci dacă e posibilă o astfel de insinuare asupra poporului din partea d-tale, la ce fel să ne așteptăm dela streini.

Pare că ești mulțamit că vre-o 60 români au fost ștersi din lista electorală, dară adaugă și aceea că lista electorală nu s'a mai renoit dela 1874 și de atunci mulți au răposat și emigrat.

Ce privește ajutorul promis de dl deputat dietal Lyka după cum aud îl va da mai târziu.

Cătră finea corespondenței ai voi să enumeri pe răuvoitorii nostri. Și eu sunt învoit cu această enumerare, dară te-ași ruga ca la locul prim să te pui pe dta, de oare ce dacă ai fi voit în adevăr a sbicui spiritul de partidă, pe care tot dta l' nutrești în el — apoi o puteai face aceasta cu mult mai ușor și mai cu efect din amvon decât pe calea aceasta, de oare ce între popor mai nu sunt, cari se cetească și să vadă ce ai scris dta prin diare, de aceea și ceva, ce e mai bun ca tăcerea, căci deși

toate sunt slobode dar nu toate folosesc, și este slab generalul care 'și descopere planul seu. Eară dorința aceea ca să învățăm din păcăniile noastre, dacă în alevăr se referențe la cei din Brețcu, apoi 'ți puteai satisface demult, căci invitări de a ne înțelegere n'au lipsit. *Constantin Dimian.*

Mulțamită publică.

Pentru sortitura arangiată de reuniunea femeilor române din Sibiu au mai încurs următoarele obiecte:

Dela dna Luisa Iechin; 6 farfurii de sticlă, 1 spărgătoriu de alune sculptat. Dnul Eugeniu Crișan 4 sticle de silvoriu. Dna Ana Lemény nasc. Costa; 8 ștergere pentru păhare, țesetură de casă.

Pentru bunăvoința documentată față cu școala reuniunii comitetul le exprimă mulțamită pe calea aceasta.

Convocare.

Conform concluderului comitetului luat în ședința sa ținută la 18 Novembre a. c. Domnii învățători dela școalele gr. or. confesionale din protopresbiteratul Agnita, se convoacă prin aceasta la adunarea generală estraordinară a despărțemintului Reuniunii învățătorești din tractul Agnita, ce se va ținea în 27 Decemvre a. c. în localitățile școalei din Agnita.

Programa:

1. Participarea în corpore la serviciul divin.
2. Deschiderea adunării generale prin presidiu.
3. Raportul comitetului despre activitatea sa dela ultima adunare generală până în prezent.
4. Raportul cassariului despre starea cassei.
5. Raportul bibliotecariului.
6. Alegerea comisiunei pentru censurarea rapoartelor.
7. Alegerea unui membru în comitet în locul dimisionatului Vicențiu Popoviciu.
8. Raportul comisiunei esmise.
9. Două prelegeri și anume: „Desvoltarea substantivului din bucata de cetire „Cartea“ cuprinsă în întâia carte de cetire de dl Ioan Popescu cu elevii din despărțemintul al II-lea. 2. Introducerea elevului în elementele fisice din bucata de cetire „Pentra de var“ din a 3 carte de cetire de dl Ioan Popescu cu elevii din despărțemintul al IV-lea
10. Aflarea mijloacelor pentru incassarea tacselor și a pedepselor.
11. Propuneri.

Vêrd în 22 Novembre 1884.

*Nicolau Moldovan,
președinte.*

*Ioan Bonea,
notariu.*

Varietăți.

* (Cas de moarte.) La 5 Decembre a. c. a răposat în Arad advocatul **Terențiu Rațiu**, în etate de 34 ani.

* (Aniversare națională.) Cetim în diarele din București:

Mercuri, 28 curent, se va sërba a 7-a aniversare a căderii Plevnei.

În dimineața acestei zile se vor cânta câte un *Te-Deum* în bisericile Spirea și sf. George, Malmeson, la cari va asista M. S. Regele.

La ora 6 va fi un prânț de gală la palat, la care vor fi invitați toți generalii, ofițerii superiori, precum și șefii de corpuri din garnisoana București.

La acest banchet vor fi invitați și mai mulți membri ai corpurilor legiuitoare.

Seara se va da la „Clubul militar“ un bal, la care vor asista MM. LL. Regele și Regina.

Comitetul acestui club, în frunte cu președintele seu dl colonel Budișteanu, a luat măsuri pentru decorarea salonului clubului cu brași, arme etc.

M. S. Regina va fi intimpinată la intrare de comitetul clubului și dl colonel Budișteanu va oferi grațioasei noastre Soverane un banchet.

În salonul cel mare al clubului se va așeza un tablou mare, care va fi luminat într'un mod splendid. Acest tablou represintă pe M. S. Regina dând medicamente unui soldat rănit.

* (Donatiune.) Cetim în „Carpații.“ Legațiunea noastră din Paris a comunicat ministerului afacerilor streine că regretatul H. Ubcini, cetățan român și autorul atâtor scrieri interesante și folosite asupra patriei noastre, a exprimat în ultimele sale momente soției sale, dnei Clémence Ubcini, și fiului seu André Ubcini, sub locotenent în armata

*) Publicăm și aceasta corespondență, așa cum este ea, ca se rămână posterității ca un „testis temporium“.

Red.

franceză, voința sa ca toată partea din biblioteca sa relativă la Orient, să fie oferită statului român.

Ministrul afacerilor străine a comunicat această ministruului instrucțiunii publice, care va trimite familiei decedatului Ubicini o adresă de mulțumire.

* (Postal.) Se scrie concurs pentru un post de magistrul postal în comuna Budac, comitatul Bistrița-Năsăud.

Condițiuni: Contract de oficial și 100 fl. canțione.

Emolumente: Salariu anual 150 fl. paușal de cancelarie 40 fl.

Suplicile sunt a se așterne în termen de trei săptămâni la direcțiunea poștei în Sibiu.

* (Postal.) Cu 16 Decembre a. c. începând oficiul de poștă între Bandul de Câmpie și Maros-Vásárhely va avea comunicație de toate zilele.

* (Veniturile funcționarilor germani). Cancelarul principele Bismarck primește de la stat 18,000 marci cheltueli de reprezentație, locuință și leafă de 54,000 mărci; ministru de esterne comite Hatzfeldt, 14,000 mărci cheltueli de reprezentație, locuință și 50,000 mărci leafă; ministru Röttcher are 36,000 mărci și locuință; ministru de justiție Scheeling are 24,000 mărci și locuință; ministru de finanțe are 20,000 mărci și locuință; ministru Stephan are 24,000 și locuință. Ministrul de război Brouart Schellendorf are 36,000, locuință și opt furajuri. Șeful admiralității Caprivi are 36,000 și locuință. Șeful statului major comitele Moltke are 12,000 mărci leafă, 18,000 diurnă, locuință, mobile și servicii și 6 rațiuni de furaj. Și cei 14 generali comandanți au câte 12,000 mărci leafă și 18,000 diurne.

* În secolul al XVII-lea deschidându-se ochii popoarelor europene și a guvernelor, potestatea și influința papei prin aceasta a început a se micșora; clerul catolic spre restabilirea autorității sale de mai înainte au inventat titlaturile oficiale cu nimb orbitor. Atunci au cerut cardinalii dela papa Urban al VIII-lea schimbarea titlului de „illustrissimus” în „eminentissimus” și au pretins ca afară de regi și împărați, toți să-i intituleze astfel și să le fie permis toate hirtile oficiale altcum intitulate a nu le primi și ca de acest titlu să nu se poată folosi nimenea pe lângă urmarea pierderii beneficiului afară de ei. Tot atunci s'au intitulat și episcopii cu illuștritate mai târziu cu eselență, cari până atunci se intitulau cu reverend, reverendisim. În fine titlul de reverend, reverendisim s'au susținut pentru călugări.

* Împăratul Constantin cel mare a introdus mai întâi titlurile. Până pe timpul lui și titlurile împăraților romani numai de împărații de mai târziu a început a se întrebuința cu „Dominus.” El însă pe funcționarii îi titlă cu: Nobilis, Generosus, Egregius, Spectabilis, Magnificus, Illustis.

* Domnitorii Europeni numai la începutul secolului XVIII-lea au început a se folosi mai des de titlul „Maiestas”; până aci astfel se intitula numai împăratul german și regele francez, dar ei încă numai de pe la finea secolului al XVIII-lea. Până aci tit-

lul regilor a fost „serenissimus” nemțește „Durchlaucht”; ear principii se intitulau „Magnificus.” Mai târziu și până în ziua de astăzi pofta după ranguri și titulături atât în cercuri oficiale cât și private a tot crescut și răspândit.

* Rangul de conte, baron, e fătul secolului al XVII și XVIII-lea; titlul de cavalier (Ritter, Ritterorden, lovag) datează mai dinainte. Aici e potrivit de a accentua, că nimic nu e mai seducător pentru oameni, ca rangurile, titulaturile, a căror idee a câștigat, a călărit din destul opiniunea publică. De titulaturile de regulă stă strâns legat un fel de nimb, ambiție, lustru, inchipuire; și apoi luscul, spesele, galanteria, neecomonisarea referitoare la cele de sus a nimicit cele mai multe familii.

Mulțămită lui Dăen, că nația română până acum nu prea abundează în titulaturile orbitoare.

* (Comerțul de bambu în China.) — Se poate dice că Chinezii trăesc numai din bambu (un fel de trestie). El se lucrează în toate modurile.

Mantalele de foi de bambu se vinde la Canton cu 35 centime; păturile, tot de bambu, se vând cu 1 fl. 50 până la 3 fl. 80; pălăriile, cu 20 până la 40 la centime; hârtia, 80 centime chilogramul; lăstarele tinere cari se mănâncă, 20 până la 20 centime chilogramul; părțile uscate cari se întrebuințează pentru, foc 2 fr. 100 kilograme; bastoanele 20 până la 30 centime, etc.

Tot de bambu sunt făcute și măsurile de lungime și chiar de capacitate, precum și gălețile cu care se scoate apă, etc.

În fine, patul, saltelele, masa chinezului, pipa, o parte din hrana sa, bețișoarele cu cari mănâncă, lemnăria caselor, mânerul lăncilor, vergelile pentru bătaie, bățul pedagogului, bagheta musicantului, etc., toate sunt de bambu. El este copacul național, avuția chinezului.

* (Cholera este ea contagioasă?) Cetim în „Voința Națională” următoarele: Această cestiune, ne arată „Le Temps,” mai dă încă loc la discuțiuni în sinul academiei din Paris.

Cestiunea caracterului de contagiune a cholerei mai întâi a fost desaprobat, apoi aprobat ca un ce sigur, și în timpii din urmă ca dă loc earăși la discuțiuni la cari cine-va nu sar fi adăstat.

Dar ori cari ar fi acele discuțiuni, eată experiența recentă și bine cunoscută care a avut loc în laboratorul d-lui Vulpian, sub ochii sei, și ale cărei principale detalii le-a comunicat Academiei.

Doctorul Bochefontaine, șeful laboratorului, a luat o oare care dejecțiune dela o femeie de 35 ani bolnavă de cholera, încă trăind. El se asigură că ea conține tot felul de filamente, bacterii și bacili în virgule. După ce a tăvălit în pudră de licopode amestecată cu gumă 5 centimetre cubice de această dejecțiune o ingeră. Trecând 24 oare ingerarea fu urmată de o indispoziție generală, tot de odată puțin acută; temperatura se ridică la 64, pulsul la 100; astfel avu o mișcare febrilă. Dar nu avu nici o simptomă care să aibă asemănare cu fenomenele cholerei. Apoi în dimineața zilei următoare toate urmele unei dispozițiuni dispăruseră.

D. Bochenfontaine, adaogă d. Vulpian, a conchis despre curagioasa sa experiență, că ingestionea stomachală a dejecțiilor cholerică nu este necesar tonică.

Injecțiuni hipodermice de aceleași substanțe cari au fost ingerate de sperimentator s'au făcut și asupra iepurilor de casă și porcilor de india, dar au murit.

D. Vulpian arată apoi observațiunile d-lui Pouchet, care studiând sângele bolnavilor de cholera în inimă și în vase mari a descoperit accisi biliari în mare cantitate. Se crede deci că aceste substanțe sunt în stare de prefacere în sânge și că cholera are ca efect, suspendând deodată funcțiunile ficatului de ale părăsi în sênul torentului circulator.

O altă constatare a domnului Pouchet, numai puțin interesantă, este și aceasta: În perioada reacțiunii, urina cholericilor conține o masă de accisi biliari. În fine în această urină se găsește materi uleioase cu o mare putere tonică și producând la animalele omorite de ea prin injecțiune hipodermică o regiditate extremă.

D. Hervé Mangou presintă o notă a dlui Muntz relativ la substanțele carbonatate răspândite mai mult sau mai puțin întemplantor în admosfera. D. Muntz este condus a conchide că marile fenomene electrice, arđând aceste substanțe și substituindu-le cu acid carbonic sunt îndată absorbite de plante, au ca rezultat purificarea aerului.

Se știe că descoperirile mai recente par a stabili între lipsa osonului (oxigenul purificat) din aer și constituirea epidemică în oare care raport încă reu determinat.

* A apărut „Frimul călindar ardelean de horticultură” pe anul 1885 în Zam. Editura proprie a domeniului. Toate drepturile rezervate. El este compus în limba maghiară și germană. Tractele din el privitoare la cultura pomilor pot fi foarte folosite pentru cultivatorii de pomi, dar pentru a te putea folosi de ele e o condițiune imperativă cunoașterea limbei maghiare și germane.

Loterie.

Mercuri în 10 Decembre 1884.

Sibiu: 53 29 67 84 78

Bursa de Viena și Pesta.

Din 9 Decembre n. 1884.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	123.95	123.60
Renta de aur ung. de 4%	96.20	96.10
Renta ung. de hârtie	91.80	91.10
Renta de aur austriacă	104.40	104.50
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	98.20	98.—
Împrumutul drumurilor de fer	144.40	144.25
Obligațiuni de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	100.—	105.75
Scrișuri fonciari ale institutului „Albina”	—	100.8
Obligațiuni urbariale tomeșane de	100.50	100.50
Acțiuni de bancă de credit ung.	300.25	309.75
Galbin	5.77	5.76
Napoleon	9.75 ¹ / ₂	9.74
London (pe polița de trei luni)	123.40	122.30

Nr. 162.

[943] 2—3

CONCURS.

Pentru ocuparea posturilor învățătoarești la scoalele confesionale gr. or. în comunele mai jos însemnate din protopresbiteratul Turdei, se scrie concurs cu termen până la 20 Decembre a. c. st. v.

1. Sânt-Michaiu, cu salariu anual de 150 fl. v. a., ear pentru servițiul de cantor 50 fl.

2. Agriș, cu salariul anual de 120 fl. v. a.

Suplicile de concurs instruite în sensul legilor în vigoare, sunt a se subșterne subsemnatului oficiu protopresbiteral în Turda până la termenul de mai sus.

Turda, 20 Novembre, 1884.

În conțelegere cu comitetele parochiali,

Oficiul protopresbiteral gr. or. al tractului Turdei.

Ioan Reou,
adm. ppresb.

Nr. 303.

[146] 1—3

Edict.

Ecaterina Ioan Dimitriu (Dimi-trescu) din Brașov, protopresbiteratul Brașovului I, care a părăsit prelegiuitul ei bărbat Vasiliu Vlădicean de șapte ani, fără a se ști locul abi-

cațiunii ei prin aceasta se citează, ca în termen de 3 luni de zile dela datul primei publicări e acestui edict, să se prezenteze înaintea subsemnatului, căci la din contră procesul divorțial încaminat de bărbatul ei, se va decid în absența ei.

Oficiul ppresbiteral gr. or. al tractului Brașovului I.

Brașov, 27 Novembre, 1884.

Ioan Petric,
protopresb. ca adm. ppresb.

Nr. 474

[947] 1—3

Edict.

Vasiliu Marin din Crisbay, protopresbiteratul Brașovului II, care de 7 ani a părăsit cu necredință pe legiuita lui soție Maria Achim Taban din Fel-dioara și nu se știe ubicațiunea lui, se citează ca în termen de trei luni de zile dela prima publicare a acestui edict, să se prezenteze înaintea subscrisului for matrimonial, căci la din contră se va aduce sentință și în absența lui.

Brașov, 27 Novembre 1884.

Oficiul protopresbiteral al tractului Brașovului II.

Ioan Petric,
protopresb.

TIPOGRAFIA ARCHIDIECESANĂ în SIBIU.

A eșit de sub presă:

[945] 1

CALENDARIU pe anul comun dela Christos 1885.

Anul al treizeci și patrulea.

Prețul unui exemplar legat 30 cr., pentru vândători nelegat 23 cr. v. a. și legat 25 cr. v. a.

CUPRINSUL:

Calendarul (julian și gregorian, cu însemnarea exactă a Evangeliilor și glasurilor de peste an). — Pătrarele lunilor. — Genealogia casei domnitoare austriace. — Regenții europeni. — Servițiul postal și telegrafic. — Taca de timbru pentru polițe și documente. — Tabela pentru computarea intereselor. — Măsurile nouă și vechi.

Șematismul

bisericeii ortodoxe-orientale române din Ungaria și Transilvania cuprindând și protopresbiterii, administratorii protopresbiterali, parochii și învățătorii cu comunele bisericesci din archidieceșă după noua arondare a protopresbiteratelor.

Terarhii metropolielor învecinate din Austro-Ungaria.

Odată și ađi, (contraste). — Baba, (poveste). — Notițe pentru proci. — Poesii. — Cuvinte bătrânești, — de G. Sima a lui Ion.

Conspectul săptămânilor. — Însemnarea țergurilor.

Administrațiunea tipografiei archidieceșane în Sibiu.